

Самовилитѣ обичатъ да ездятъ, само че не на коне, а на сури елени. Много поетично описва една народна песенъ, какъ посестримата на Крали Марко препускала на такъвъ елень, за да му обади. че въ Цариградъ на търгъ се продавала сабя френгия.

Като страстни любителки на хороигрането и на музиката, самовилитѣ понѣкога сж държали облогъ съ известни овчари свирачи на кавалъ, кой ще се умори по рано, тѣ ли съ играта си, овчарътъ ли съ свирната си. И овчаритѣ често сж спечелвали облога — нѣкоя млада самовила, за която се и оженвали.

Народнитѣ приказки и пѣсни поменаватъ различни имена на самовили, между които най-често фигуриратъ Димна, Гюрга, Магда, Стана и пр. Най-стара измежду тѣхъ била Димна, а най-млада Гюрга, предметъ на домогване отъ страна на юнаци и овчари.

Изобщо, народнитѣ ни пѣсни и приказки така убедително ни разправятъ за живота и приключенията на самовилитѣ и ни ги описватъ съ такива подробности, щото човѣкъ остава въ недоумение, на кое отъ тѣхъ да вѣрва и на кое не.

Сжществуватъ още и другъ видъ самовили, наричани *самодиви*, още и *юди*, които иматъ много отъ свойствата на самовилитѣ, но живѣятъ изъ полето, край рѣки, вирове, чешми и кладенци, а така сжщо и въ пещери. Есенно време тѣ сж прибирали нейде на край свѣта, а презъ пролѣтѣта се връщали. Тѣ излизали само нощемъ да се ператъ, кжпятъ и хоро да играятъ по полянитѣ. Изглежда тѣ да сж възрастни жени, но много по злопакоствни отъ самовилитѣ.

РУСАЛКИ, РУСАЛЦИ И РУСАЛСКИ ПРАЗДНИЦИ

Русалскитѣ праздници водятъ началото си, както издава и самото имъ название, отъ римскитѣ *розалии* — празникъ на розитѣ. И до днесъ още въ Италия празникътъ на пролѣтѣта, въ който цвѣтѣта, а особено розитѣ, играятъ голѣма роля, като окичватъ съ тѣхъ здания, кола, паметници и пр., подобно на това както ги окичватъ у насъ на Гергьовденъ и на Духовъ день съ зеленина. Освенъ това, съ тѣхъ обсипватъ и гробовѣтъ на близки хора. Кога и какъ е преминалъ тоя обичай